

Ζήσε με αισιοδοξία

Τρίτη 10 Μαρτίου 2020, Λάρισα

Γεια σας ! Είμαι η Έλενα κι από εδώ η τάξη μου! Το τρομερό Δ2! Σήμερα την ώρα της Γλώσσας η κυρία Αθηνά η δασκάλα μας, μας ανακοίνωσε ξαφνικά ότι θα πάμε με το λεωφορείο την πρώτη μας μακρινή εκδρομή στην Αθήνα, για να επισκεφθούμε την Ακρόπολη και να θαυμάσουμε και άλλα αξιοθέατα! Τότε όλα πάγωσαν μέσα στην τάξη....

Ο Σωτήρης που μάλωνε με την Ηλέκτρα για το πως γράφεται το «όποιος» σταμάτησαν. Η Μαρία που μιλούμε με την Ζέτα και ο Σταμάτης που ήθελε να σπάσει το μολυβάκι των 3ων εκατοστών του, πάγωσαν... Πέντε δευτερόλεπτα απλώθηκε βουβαμάρα στην τάξη.

Μετά ξεσπάσαμε όλοι σε δυνατές φωνές και ουρλιαχτά! Η τάξη μας μεταμορφώθηκε αυτομάτως σε ζούγκλα! Αφού ηρεμήσαμε, επιστρέψαμε στο μάθημα, όμως οι ψίθυροι δεν σταμάτησαν.

Στα διαλείμματα εκείνης της ημέρας δεν σταματήσαμε να συζητάμε για αυτό. Ήμασταν όλοι τόσο ευτυχισμένοι και τόσο χαρούμενοι! Στο σχολασμα η κυρία Αθηνά μας ενημέρωσε ότι την επόμενη ημέρα θα μας έδινε περισσότερες πληροφορίες για την εκδρομή!

Όταν επέστρεψα στο σπίτι η χαρά μου δεν περιγράφονταν. Εξηγούσα στην αδελφή μου και στους γονείς μου όλα όσα μας είχε πει η κυρία στο σχολείο και πόσο ενθουσιασμένοι ήμασταν όλοι που θα πηγαίναμε την πρώτη μας μακρινή εκδρομή! Απίστευτο!!! Οι συμμαθητές μου κι εγώ, όλοι μαζί στην Αθήνα!

Καθίσαμε στο τραπέζι να φάμε, ενώ εγώ δεν σταματούσα να μιλάω, για την εκδρομή. Εκεί που μιλούσα και μιλούσα ακατάπαυστα ακούστηκε ξαφνικά μέσα από την τηλεόραση η εξής είδηση: «Από αύριο όλα τα σχολεία θα κλείσουν»! Το αίμα μου πάγωσε! Η μπουκιά μου στάθηκε στον λαιμό και κόντεψα να πνιγώ!!!! Μα πώς είναι δυνατόν να κλείνουν τα σχολεία, όταν εμείς κάναμε τόσο σημαντικά σχέδια!

Εκείνο το βράδυ έβρεχε! Μάλλον και ο Θεός θα στενοχωρήθηκε με το δράμα μας και έβαλε τα «κλάματα»! Ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου! Η ώρα δεν περνούσε με τίποτα. Παρατηρούσα την κλεψύδρα μου. Η άμμος άδειαζε σιγά, σιγά, ... σαν τις ελπίδες μου να γίνει ένα θαύμα και να ανοίξουν αύριο τα σχολεία. Μήπως ήταν ένα κακό όνειρο όλο αυτό; Μήπως το μυαλό μου μου έπαιζε παιχνίδια; Μήπως δεν άκουσα καλά; Μήπως δεν το εννοούσαν πραγματικά;

Εύπνησα την άλλη μέρα ακριβώς στις 7, μόλις μία μικρή ακτίνα ήλιου μπήκε από τις γρίλιες του παραθύρου μου να μου θυμίσει ότι ξημέρωσε και ότι πρέπει να πάω σχολείο. Πετάχτηκα και ετοιμάστηκα γρήγορα να πάω στο σχολείο. Μα ποιο σχολείο; Τα σχολεία έκλεισαν μου λέει ξανά η μαμά. Ένας παράξενος επισκέπτης ήρθε αυτές τις μέρες στον πλανήτη μας, στην χώρα μας και στο σπίτι μας και άλλαξε με μίας τη ζωή μας. Όλοι μείναμε μέσα στα σπίτι μας λόγω μιας επικίνδυνης αρρώστιας κάτι σαν πνευμονία άκουσα να λένε πρωί πρωί στις ειδήσεις που λέγεται κορωνοϊός.

Άκουγα ειδήσεις! Ποιος εγώ, που θύμωνα κάθε φορά που οι γονείς μου άνοιγαν την τηλεόραση να βάλουν ειδήσεις, για να ακούσουν τα νέα της ημέρας, σήμερα την άνοιξα εγώ για να παρακολουθήσω με προσοχή τα νέα. Μήπως μας έκαναν κάποιου είδους φάρσας, μπέρδεψα τις ημερομηνίες και είναι Πρωταπριλιά; Όχι δυστυχώς!
Όλα τα κανάλια έλεγαν και ξαναέλεγαν :

«Μένουμε όλοι στο σπίτι!», «Μπαίνουμε σε καραντίνα». Τελικά είναι αλήθεια!

Και ο καιρός πέρασε μέσα στο σπίτι κλεισμένοι. Είμαστε στα μέσα της άνοιξης και η τηλεόραση συνεχίζει εδώ και μήνες να μιλάει για τα θύματα που γίνονται όλο και περισσότερα. Οι άνθρωποι φοβούνται! Φοβάμαι κι εγώ πού και πού για μένα, την αδελφή μου, τους γονείς μου του παππούδες μου, για όλους όσους

ξέρω κι αγαπώ. Δεν πειράζει σκέφτομαι όλον αυτόν τον καιρό, θα περάσει γρήγορα και όλα θα είναι όπως παλιά, αρκεί να είστε όλοι μαζί, ενωμένοι σε αυτό.

Από όλο αυτό όμως βγήκε και κάτι καλό. Μπορεί να χάσαμε την εκδρομή αλλά βρήκαμε ο ένας τον άλλο. Για πρώτη φορά εδώ και τόσες μέρες τρώμε όλοι μαζί σαν οικογένεια στο ίδιο τραπέζι τα μεσημέρια. Βλέπουμε αγκαλιά ταινίες κάθε βράδυ! Μετατρέπουμε το σπίτι μας σε γυμναστήριο και πέφτουμε κάτω από τα γέλια με τις περιέργες ασκήσεις που κάνουμε. Μαγειρεύουμε όλοι μαζί κάθε μέρα και μία διαφορετική και παράξενη κάποιες φορές συνταγή που βλέπουμε στο διαδίκτυο. Ακούμε τραγούδια, κάνουμε караόκε. Παίζουμε επιτραπέζια παιχνίδια και διαβάζουμε βιβλία ο ένας στον άλλο αλλά και ο καθένας μόνος του χωμένος μέσα στο χουχουλιαστό του κρεβάτι! Κάνουμε παζλ, χορεύουμε και γελάμε με αστείες γκριμάτσες. **Περνάμε δημιουργικό χρόνο όλοι μαζί σαν οικογένεια!** Με μεγάλες δόσεις να το χορτάσουμε κι όχι λίγο λίγο όπως γινόταν στην προηγούμενή μας ζωή.

Εμείς πια βλέπουμε την **θετική πλευρά της ζωής**, γιατί σε κάθε πράγμα, όσο και αν φαίνεται αρνητικό, βρίσκεται πάντοτε κάτι το θετικό, όπως λέει και η μαμά. Κάνουμε άπειρα πράγματα μαζί γιατί τώρα έχουμε περισσότερο χρόνο από ποτέ να τον διαθέσουμε ο ένας στον άλλο και αυτό είναι το πιο σημαντικό!

- Έλενα Τζουρμακλιώτη, Δ΄ Τάξη